

- [Home](#)
- [Politică](#)
- [Cultură](#)
- [Orașe SUA](#)
- [Meditații Creștine](#)
- [Mica Publicitate](#)
- [Arhiva](#)
- [Links](#)
- [Costache Ioanid](#)
- [Imagini Romania](#)
- [Imagini Portland](#)
- [TV Romania](#)
- [Filme vechi si noi](#)
- [Ted Pope](#)

Revistă - Forum a Românilor Americani

Arhiva

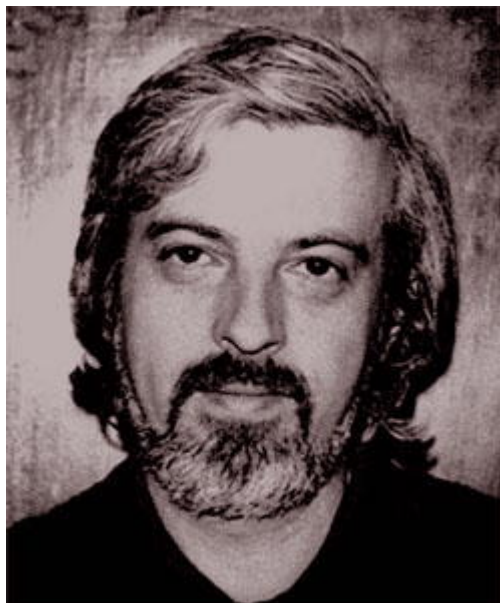
2007: [Nr. 178 '007](#); [Nr.179 Rusia și China](#); [Nr.180 Predictii, predictii...](#); [Nr.181 - 7+WWW](#) [Nr.182 Multumesc, Al Jazeera...](#); [Nr.183.](#)

[Atenție! Se scanează!](#); [Nr.184. A te lepăda](#); [Nr.185 RTE](#); [Nr.186. "Comunișii moare, dar..."](#) [Nr.187. Îndepărtarea](#); [Nr.188 Marea mimă](#); [Nr.189. "Spre..."](#) [Nr. 190. O extensie mai prelungită](#); [Nr.191. Numere \(I\)](#); [Nr.192 Numere \(II\)](#); [Nr.193. Poveste greu de povestit](#); [Nr.194. Într-o zi](#); [Nr.195. Futurul](#); [Nr.196. Kuzestan](#); [Nr.197 Gânduri la o aniversare](#); [Nr.198. Maica Rusiei](#); [Nr.199. Nefericitii kurzi](#); [Nr.200 RT 200](#); [Nr.201 Din nou despre RTE](#); [Nr.202 "Si totusi iubirea..."](#);

- [English](#)
- [Editori](#)
- [Editorial](#)
- [Contact](#)
- [Abonamente](#)
- [Church Directory](#)
- [Guestbook](#)
- [Israel](#)
- [Ultima oră](#)
- [Noutati Medicale](#)
- [Sport](#)

Cristian IOANIDE

5 + 5

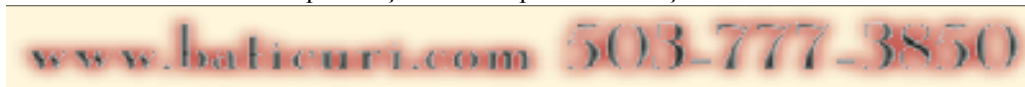
Stimați cititori,

Peste câteva ore, provincia sârbă Kosovo își va declara, în mod unilateral (adică fără acordul Belgradului), independența. Locuitorii ei sunt mahomedani albanezi (în proporție de 90%) și nu mai vor nici în ruptul capului să mai depindă de o autoritate centrală, slavă și ortodoxă.

Statele Unite și Uniunea Europeană de abia așteaptă acest eveniment, spre necazul Rusiei panslaviste, evident, care consideră această mișcare politică drept un afront adus demnității sale.

România, deși proaspătă membră a UE și NATO, împărtășește, culmea, poziția lui Putin. Și asta se întâmplă evident pe fondul forțării notei de dorință

aprigă de autoguvernare maghiară în județele Harghita și Covasna. Bineînțeles că politicienii români nu afirmă pe față această îngrijorare, arătându-se mai de grabă concentrați de ideea ca nu cumva belicoasa Transnistrie să nu facă vreo prostie și să se dezlipească de Chișinău.

Dar cum s'a ajuns la această situație deosebit de tensionată dintre Serbia și Kosovo?

Yugoslavia, sau Țara Slavilor de la Sud, a devenit un stat hibrid alcătuit de puterile învingătoare din primul război mondial, deși ideea era mult mai veche. Ele au pus la un loc Bosnia-Herțegovina, Croația, Republica Macedonia, Muntenegru, Serbia și Slovenia, întemeind la 1 Decembrie 1918, Regatul Yugoslaviei, cunoscut și sub numele de "Prima Yugoslavie".

Dar cei care au alcătuit această politică punere laolaltă nu au luat în considerare că slavi plecați din aceeași rădăcină de sânge pot fi mult diferiți datorită spiritualității diferite. Astfel au ajuns împreună, într'un teritoriu nu prea larg, dar destul de dens populat: sârbi ortodocși, croați catolici și bosnioci musulmani. La această diferență de confesionalitate, trebuie adăugată diferența de civilizație creată de marile puteri care au ocupat în decursul timpului teritoriul iugoslav. Niciodată croații care au gustat vreme îndelungată viața rafinată a Imperiului Habsburgic nu au privit cu ochi bun de frate la sârbi ținuți secole de-a rândul sub sălbaticul ocupant ottoman.

În fine, un alt factor care nu a contribuit deloc la creșterea coeziunii spațiului iugoslav a fost degradarea sentimentului religios după cel de al doilea război mondial. Dacă recensămintele din 1921 și 1948 indicau că 99% din populația iugoslavă era adânc implicată în săvârșirea practicilor religioase, cel din 1964, din cadrul Yugoslaviei Comuniste, arăta că acel procentaj scăzuse la 70%. Cele mai mici scăderi au avut loc în zonele musulmane, adică în Kosovo fiind 91% și în Bosnia-Herțegovina 83.8%. Scăderi spectaculoase au avut loc însă în zonele creștine: 63.7% în Serbia și 63.6% în Croația.

Și, ca întotdeauna, o credință, chiar greșită, învinge politicul. Așa că, în 1991 a început procesul de dezintegrare pentru independențe proprii a celei de a doua Yugoslavii, cea a cărei carieră începuse în 1945, fusese ținută strașnic sub autoritatea lui Iosip Broz Tito, și care cădea acum răpusă de multiple războaie civile.

A "treia Yugoslavie" a ființat din 27 Aprilie 1992 până în 4 Februarie 2003 și a fost, de fapt, o rămășiță a vechii federații, compusă din republicile Serbia (incluzând provinciile Voivodina și Kosovo) și Muntenegru.

Dar în 3 și 5 Iunie 2006, Muntenegru și Serbia s'au despărțit, făcând astfel să se audă pentru ultima oară denumirea de Yugoslavia.

Kosovo are și o încărcătură sentimentală pentru ambele părți aflate în conflict.

Pe 28 Iunie 1389, aici, la Kosovo (Câmpia Mierlei), de ziua Sfântului Vitus, a avut loc o bătălie crâncenă între o coaliție a nobililor sârbi, conduși de cneazul Lazar și forțele otomane care nu cuceriseră încă Constantinopolul. Deși sârbi au pierdut această bătălie crucială pentru existența lor statală, cronicarii lor consideră această dată drept primul moment definitiv pentru constituirea identității sârbe.

Iată deci, o concepție plină de optimism la un popor vecin cu al nostru. Ei bine, lucrurile nu se întâmplă ca la noi unde tragedia națională (totdeauna din vina altora) e doina cea mai cântată.

Ceea ce întrece orice pricepere în materie de optimism sârbesc este faptul că, în timpul bătăliei de care tocmai pomeneam, fiul cneazului Lazar, Ștefan, aranjează o alianță trădătoare cu celebrul sultan Baiazid, căruia îi dă mai apoi pe propria sa soră de nevăstă, devenind astfel un aliat fidel al acestuia.

Pentru albanezi, neam iliric (deci, de-al locului), dar islamizat devreme, Kosovo reprezintă o părticică din visul lor de veacuri: Albania Mare.

Deși Albania este o țară extrem de săracă și sărăcită (a avut parte de cel mai dur regim comunist; singurul ateist), oamenii ei nu sunt lipsiți de vitejie și loialitate. (Să nu uităm că o destul de lungă perioadă de timp, "arnăuții" au fost body guarzii domnitorilor munteni.) În aceste condiții, Albania are o aspirație contiună

de a adăuga teritoriului național și acele enclave din Balcani cu o populație similară cu a sa. De altfel, zilele acestea, premergătoare independenței Kosovo, au scos la iveală faptul că kosovarii albanezi nici măcar nu avuseseră ideea de a încropi un steag propriu al provinciei independente și au fluturat prin Priștina (capitala provinciei; oraș de 550,000 de locuitori) steagul roșu cu vultur negru bicefal al Albaniei. Deci ar trebui să ne așteptăm ca într'un viitor destul de apropiat, fosta Câmpie a Mierlei sârbească să devină un pământ ferm albanez.

Dar asta nu-i destul pentru "pohta" teritorială a Tiranei. Muntenegru (cel desprins de curând de Belgrad) de asemenea are în zona sa sudică, în Malesia, o populație compactă albaneză, care poate pune serioase probleme guvernului minusculei țări cu capitala la Cetinje.

De asemenea, în Grecia, în Epirul de Nord, în regiunea Chameria, trăiesc chamii, o populație albaneză strămutată de mai multe ori în Grecia și Turcia, parte islamici, parte ortodocși, care nu prea își găsesc locul în cadrul Eladei, cea mai "purificatoare etnic" țară din Europa.

Republica Macedonia, a cărei graniță cu Kosovo este încă disputabilă, are o populație albaneză de 23-25 %, bine reprezentată chiar în capitala Skopje. Și deci ...

"Kosovo e doar un nume legat de niște granițe speciale. Identitatea mea este de albanez și așa va fi întotdeauna. Kosovo nu e rău; suntem stat independent, voi accepta asta din motive politice. Dar sentimentele mele vor fi totdeauna legate de națiunea albaneză", spune Gents Prelvujak, un muzician din Priștina, care a compus imnul "Mândru că sunt albanez", relatează BBC.

"De cealaltă parte a munților se află Albania, țară de o frumusețe sălbatică, unde oamenii încă merg în căruțe cu cai și turme de capre blochează drumurile, dar unde blocurile din era comunistă încep să facă loc clădirilor moderne.

În piața de la Fushe Kruja, printre zarzavaturi și găleți cu măslina, un grup de bărbați joacă domino. Ce cred ei despre Kosovo, și posibila independență?

"Suntem de același sânge. Să știți, Albania și Kosovo sunt împreună, uite așa!", spune un bărbat unind două piese de domino.

Și ce cred ei? Ar trebui să fie o singură țară?

"Da, bineînțeles. Avem același steag, aceeași limbă. Suntem la fel, în toate", spune un alt bărbat." (BBC)

Există posibilitatea unui efect al dominoului, de care avertizează unii sârbi, ca albanezii de aici cei din Kosovo și din Macedonia să se unească? E greu de spus.

Dar există un mare proiect menit să facă mult mai ușoare legăturile dintre Albania și Kosovo.

Un șantier chiar în mijlocul munților, între stânci înalte, deasupra unui râu cu ape învolburate. Și se pot vedea deja nouă piloni mari, care vor sprijini podurile pentru o autostradă.

Drumul prin munți e abia accesibil mașinilor, dar acum marele proiect prevede o autostradă cu patru piste care va traversa munții legând Kosovo de Albania. Va costa sute de milioane de dolari, dar șeful de echipă Fran Ndoy spune că face absolut toți banii.

"Până acum trăiam ca animalele, căram sacii pe umeri dintr'un sat în altul. Șoseaua va schimba totul. Fără drumuri... aia nu e viață", spune Fran Ndoy.

Într'unul dintre porturile Albaniei la Adriatică se construiește un nou terminal. Noul drum și acest terminal vor crea acces la mare pentru Kosovo. Iar premierul Albaniei Sali Berisha spune că în cazul în care Serbia va institui o blocadă contra noului stat, Albania își va deschide granița pentru a înfrânge embargoul.

Sali Berisha spune că nu e interesat de o Albania mare; dar e supărat că unele țări europene n'ar vrea să recunoască un Kosovo independent din cauza precedentului pe care l-ar crea.

"Nu există altă regiune în Europa unde o țară să fi comis asemenea atrocități după al doilea război

mondial, cum au comis sârbii în Kosovo. Nu mai e altă regiune în Europa unde să fi trebuit NATO să intervină pentru a apăra drepturile omului.”

“Nici o altă regiune cu sute de gropi comune și unde peste o sută de mii de case au fost distruse. Sunt foarte dezamăgit de atitudinea unora”, spune Sali Berisha.

“Dar cred că, pas cu pas, își vor da seama că e vorba de o decizie foarte importantă pentru pacea și stabilitatea în Balcani”, spune premierul Albaniei.

Nu încapă îndoială că un Kosovo independent va umple de mândrie piepturile albanezilor. Și chiar dacă elita politică nu urmărește marea unire, un nou stat kosovar ar avea cu siguranță un susținător entuziast chiar în vecini.” (BBC)

Ceea ce mi-a atras atenția în mod deosebit la înlesnirea independenței provinciei Kosovo a fost lipsa unor argumentații serioase.

Pe de o parte, la sesiunea extraordinară din noaptea trecută, potrivit ambadorului britanic John Sawers, cererea Rusiei ca declarația de independență să fie considerată nulă nu aprimit sprijinul nici unui alt membru cu drept de veto. Vice-ambadorul american la ONU, Alejandro Wolf, a respins obiecțiile Rusiei că recunoașterea independenței Kosovo ar crea un precedent pentru declarații de independență în alte teritorii disputate ca Transnistria în Moldova sau Oseția de sud și Abhazia în Georgia. “Este clar că situația e unică, nu se aseamănă altor cazuri.”

Nici un școlar de clasa 4-a n’ar fi putut vorbi atât de pueril!

Atunci de ce nu se procedează la crearea unui Stat Kurd a cărui populație ar fi de peste 30 de milioane cu o istorie milenară?

Uniunea Europeană lasă, în cel mai pur stil caragialesc (“ca românul imparțial”), fiecare stat membru să hotărască în ce fel va trata “chestiunea Kosovo”. Miniștrii de externe ai Uniunii s’au reunit la Bruxelles pentru discuții pe această temă - potrivit unei declarații comune publicate la finalul negocierilor, Kosovo este un caz unic, iar el nu va stabili un precedent.

Deja, Marea Britanie, Franța și Italia au anunțat că vor recunoaște independența Kosovo.

Statele membre sunt însă divizate - Spania afirmă că proclamarea independenței Kosovo s’a făcut cu nesocotirea legilor internaționale și că demersul de ieri îi va impulsiona pe separatiștii de pretutindeni.

“Curat murdar, coane Fănică!”

Și totuși, de ce se întâmplă toate acestea?

Răspunsul meu este: pentru a pune pe lucru pe cercetătorii profețiilor apocaliptice.

Atât în Cartea lui Daniel (capitolul 7) cât și în Cartea Apocalipsei (capitolul 17) ne apare imaginea unui Imperiu Roman al vremurilor ultime sub forma imaginară a unei fiare cu 10 coarne. Textele profetice sunt asemănătoare în esență, deși sunt scrise la un mileniu distanță: *După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte și iată că era o a patra fiară, nespuns de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari din fier, mânca, sfărâma și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte și avea zece coarne.* (Daniel) și *și m-a dus, în Duhul, într’o pustie. și am văzut o femeie, șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă și avea șapte capete și zece coarne.* (Apocalipsa)

Știm că e vorba despre un nou Imperiu Roman din capitolul 2 al Cărții lui Daniel, din tălmăcirea pe care acesta i-o dă împăratului Nebucadnețar referitoare la chipul cu alură omenească pe care acesta l-a văzut pe când *i-au venit în minte gânduri cu privire la cele ce vor fi după aceste vremuri.* Și iată și descrierea acelu

chip: *Capul chipului acestuia era din aur curat; pieptul și brațele îi erau din argint; pânțele și coapsele îi erau din aramă; fluierul picioarelor, din fier; picioarele, parte din fier și parte de lut.*

Și iată acum și tălmăcirea profetului: *După tine, se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi din aramă și care va stăpâni peste tot pământul. Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă și rupe totul și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți. Și după cum ai văzut picioarele și degetele picioarelor parte de lut de olar și parte din fier, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită; dar va rămâne în ea ceva din tăria fierului, tocmai așa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul.*

Adică o succintă istorie a omenirii de la Babilonia, trecând prin Imperiul Mezilor și Perșilor, continuând cu Imperiul lui Alexandru Macedon și sfârșind cu Imperiul Roman.

Și am zice că totul se termină cu cinci secole în urmă (la căderea Imperiului Roman de Răsărit), dacă textul citat n'ar fi contradictoriu în finalul său.

Într'adevăr, în prima frază, Imperiul Roman, prin picioarele chipului, este asemuit cu tăria fierului (cel mai tare dintre metalele citate), dar degetele de la picioare, care în mod normal ar trebui să aibă aceeași consistență materială, mai aduc aminte doar de tăria fierului și în mod grotesc sunt amestecate cu lut.

Asta ne face să credem că în aceste două fraze, una în continuarea celeilalte, e vorba de două "ediții" ale Imperiului Roman, numai că ele sunt situate la mare distanță în timp una de alta. Iar a doua "ediție", reiese clar, e numai o umbră a celei dintâi. Iar rezultatul este: *și după cum degetele de la picioare erau parte din fier și parte de lut, tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă. Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul.*

Deci, în textul profetic se creează un salt cronologic care ne transportă peste secole în vremurile ultime, adică, în zilele Necazului cel mare. Întrebarea e: mai găsim în literatura apocaliptică o procedură similară, un salt cronologic în cadrul aceluiași subiect?

Da. Tot în Cartea lui Daniel, în capitolul 11, textul cuprins între versetele 21 și 35 relatează despre un rege, *un om disprețuit, fără să aibă putere împărătească; dar se va ridica deodată și va pune mâna pe împărăție prin uneltire.* Este vorba despre macedo-sirianul Antiochus al IV – lea Epiphanus, care a persecutat poporul lui Israel și a încercat să-l treacă la spiritualitatea elenistică. Iată însă că, începând cu versetul 36, datele expuse nu mai corespund istoric cu cele ale lui Antiochus. Și asta pentru că în text se face un salt cronologic de peste două milenii, introducându-se un nou personaj, din același 'aluat' cu Antiochus, dar mult mai adâncit în rele. E vorba despre Anticrist sub a cărui mână necruțătoare va cădea Imperiul Roman al vremurilor ultime.

De multe ori m'am întrebat de ce chipul simbolizând desfășurarea imperiilor lumii văzut de către Nebucadnețar avea o alură omenească? În fond, de mai multe ori în simbolistica profetică puterile politice omenești sunt asemuite cu fiare sălbatice imaginare, deoarece fiarele reale ale pământului, oricât de sălbatice ar fi ele, tot nu pot să redea rapacitatea din ele. De ce deci, un om din aur, argint, aramă, fier și lut?

Probabil pentru că, alcătuirea asta 'uasi-omenească mai ascunde niște date care ne ajută la descifrarea acelei profetii.

Într'adevăr, orice trup omenească normal are o simetrie a mădulelor care sunt văzute, alcătuită din dualitatea acestora. Există doi ochi, două urechi, două nări și așa mai departe. Iar ce este singular are o simetrie față de axul central. În acel trup imaginar, după singularitatea babiloniană urmează dualitatea mezilor și perșilor.

Același lucru se poate spune, cred, despre dualitatea picioarelor și a labelor de la picioare.

La un un moment dat, Imperiul Roman, covârșit de propria sa greutate s'a autodivizat în "cel de Apus" și "cel de Răsărit".

Tranziția de la un imperiu unitar la altul divizat a constituit o transformare gradată. În Iulie 285, Dioclețian l-a învins pe rivalul său Carinus și a devenit împărat unic. Dar el a văzut că imperiul devenise neguvernabil datorită imenselor tulburări interne și a faptului că armata trebuia să lupte pe fronturi situate la capetele lumii civilizate. În consecință, el a împărțit imperiul de-a lungul unei axe verticale situată la Est de Italia. Partea de Est a fost preluată de Dioclețian însuși, iar partea de Vest i-a atribuit-o bunului său prieten Maximian Augustus.

În anul 293, autoritatea a mai fost divizată, deoarece fiecare împărat și-a mai luat un “secund” care să-l ajute în problemele administrative. Astfel, Dioclețian și-a luat pe Galerius, iar Maximian pe [Constantius Chlorus](#).

În Mai 305, Dioclețian și Maximian au abdicat în favoarea secunzilor lor, urmând să se stabilească noi secunzi pentru aceștia. Secunzii au fost desemnați însă numai de Galerius: Maximinus, nepotul său, pentru el și [Flavius Valerius Severus](#) pentru Constantius. Dar după dispariția bătrânilor Dioclețian și Maximian, armonia conducerii imperiului a dispărut. Și marele imperiu care stăpânise întreaga lume civilizată a rămas împărțit pentru totdeauna.

Am în față una dintre puținele hărți interesante pe care le-am găsit în vâlmașagul de pe Internet. E o hartă a celor două imperii romane suprapusă peste harta politică a Europei de astăzi. Ei bine, linia de demarcație între cele două imperii, de Apus și de Răsărit, este foarte aproape de granița dintre Serbia și Croația, dintre Serbia și Bosnia și dintre Serbia și Muntenegru.

De ce este importantă această departajare pentru viitor?

Dacă cele două picioare din viziunea lui Nebucadnețar reprezintă cele două imperii și dacă cele 10 coarne sunt reprezentate de cele 10 degete de la picioare, atunci e posibil să considerăm că, în Imperiul Roman al vremilor ultime se vor asocia 5 țări care se vor găsi pe aria de Vest a fostului Imperiu și alte 5 de pe cea corespunzătoare Estului.

Problema pare simplă la prima vedere, dar ea naște unele dificultăți pe care le vom vedea.

Dacă ne vom gândi la cei “5” din Vest vom include, probabil, fără ezitare Franța, Spania, Portugalia și Italia. Dar cine va fi oare al 5-lea? Pentru că în spațiul rămas se găsesc Slovenia, Croația și Bosnia.

Deși circumstanțele de astăzi par defavorabile acestei idei, îmi vine să cred că ‘protestanții’ sloveni împreună cu ‘catolicii’ croați și ‘islamicii’ bosnieci se vor uni într’un stat la Marea Adriatică. Iar dacă se va întâmpla așa, aceasta va fi încă o dovadă că Imperiul Anticristului nu va fi al Vaticanului, după cum susțin mulți comentatori protestanți, ci un imperiu al unei mixturi confesionale haotice de tip New Age.

Gândindu-ne acum la cei “5” din Est, îmi imaginez că granița răsăriteană a Imperiului va coincide cu granița răsăriteană a Turciei de azi și poate de mâine. Rațiunea este simplă. Tot în Cartea lui Daniel ni se arată că Anticristul, în ascensiunea sa, va doborî trei dintre țările Imperiului: *M-am uitat cu băgare de seamă la coarne și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om și o gură, care vorbea cu trufie.* Dar cei mai mulți cercetători consideră că Anticristul își are originea în Nordul Libanului. Deci, Turcia, Grecia și Bulgaria par a fi cele “trei coarne smulse”.

Dacă socotim acum în funcție de aceste date pe cei “5” din Est, reiese că mai avem nevoie de două până la completarea numărului. Iar acestea par a fi: o Serbie la dimensiunile de azi (fără Voivodina) și o Albanie mare. Credeți sau nu.

Stimați cititori,

Să nu vă tulburați căci până la vremea sfârșitului multe lucruri stranii se vor mai întâmpla. Savanții au descoperit destul de recent că, ceea ce noi numim haos este, de fapt, o armonie pe care noi încă nu suntem

pregătiți să o înțelegem. Dar dacă perii de pe capetele noastre, ne sunt numărați, atunci înseamnă că e Cineva care se îngrijește ca lucrurile străinii să lucreze toate împreună ca un mecanism desăvârșit.

*

CNSAS

Simați cititori,

În România postrevoluționară, comunismul rozaliu este, să nu-i fie de deochi!, teafăr și în putere. La București, ceasurile au fost date înapoi la data de 22 Decembrie 1989, căci, mai nou, acolo veșnicia statului pe loc s'a născut la oraș și nu la sate.

Ce s'a petrecut la 22 Decembrie deci? S'au schimbat plăcuțele. "Miliția" s'a schimbat în "poliție", "Marea Adunare Națională" a devenit "parlament", iar "Securitatea" a devenit "Serviciul Român de Informații" cu tot neamu' lui cel neadormit. O singură noutate apăruse: "Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității". Și era una la părinți și, nici măcar, mândră'n toate cele. Ci de abia de la Băsescu încoace, se pricopsise cu 2.000.000 de dosare de turnători și de turnați.

Dar în Țara lui Caragiale, destinul acestei instituții era firesc să fie unul eminescian.

Ceva de genul:

... Era pe când nu s'a zărit,

Azi o vedem și nu e.

Vestea aceasta atât de ciudată nu mi-a venit la drum de seară, ci dis-de-dimineață printr'un e-mail al profesorului Antonesei, conținând un singur cuvânt drept comentariu: "incredibil!".

Am 'deschis' ziarele și iată ce scria, de exemplu, Ioana Lupea în Evenimentul Zilei: "Dreptul la adevăr a fost suspendat la cererea lui Felix și prin decizia șocantă a Curții Constituționale. Dan Voiculescu a reușit să desființeze Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității cu ajutorul unei Constituții greșite și al unor constituționaliști nostalgici. La fel de surprinzătoare ca voința Curții Constituționale este pledoaria Avocatului Poporului Ioan Muraru, care a numit legea "Ticu Dumitrescu" "venin neconstituțional". Ce popor apără domnul Muraru? În niciun caz poporul de înfometăți, umiliți, urmăriți, torturați, uciși de totalitarismul comunist și organul său executiv, Securitatea. Poate că Ioan Muraru este avocatul poporului de securiști, al birocrăților și ticăloșilor cunoscuți sau anonimi, care-și simțeau funcțiile și pensiile în pericol. Doar această seminție ar numi adevărul "venin".

Accesul cetățenilor la propriul trecut și la trecutul conducătorilor lor, unii dintre ei vinovați de fapte abominabile săvârșite împotriva părinților, fraților, soților, prietenilor, colegilor, este temporar interzis. Toți feliciții care au primit deja verdicte de poliție politică pot obține, pe baza hotărârii Curții, anularea acestora în justiție, iar ceilalți, cei care urmau să fie deconspirați, vor rămâne necunoscuți opiniei publice și implicit absolviți de orice responsabilitate. Prin hotărârea Curții Constituționale - care anulează practic legea "Ticu Dumitrescu" -, între torționarul Nicolae Pleșiță și victima Corneliu Coposu se stabilește o echivalență morală. Pleșiță are chiar dreptul să pretindă că a fost un apărător al poporului, iar Coposu un dușman, din moment ce nu mai există criteriile obiective care să-i deosebească pe călăi de victime. Se împlinește astfel unul dintre obiectivele totalitarismului comunist, omogenizarea binelui și a răului într-o pastă indistinctă, un mediu propice pentru apariția politicienilor-feliciți.

Într-o singură zi, România a regresat 18 ani."

M'am uitat pe Internet la Curtea Constituțională a țării numită România (nouă

membră a Europei aristocratice) cu ajutorul Realității TV. Și această ‘culme de înțelepciune’ a poporului român arăta de-a dreptul stânjenitor. Toate fețele erau pământii ca duhurile pământului din Faust. Trupurile erau parcă zămislite de aceeași mumă (vorba editorului Lubanovici). Capetele rotunde ca bilele de biliard erau postate direct pe trunchi, fără intermediul vreunui ‘stuț’ de legătură, măcar ornamental, așa ... cam ca la partizanii sovietici de odinioară. Iar roba ... ei bine, roba sângerie te ducea cu gândul la “călăul din Lille”. Și atunci cum să nu fie inițiați acești magiștri ai umbrei dese de Aiud în subtilitățile gustului veninului?

Întotdeauna m’am mirat, după 1990, de lipsa de subtilitate a ‘desființatei’ Securități. Sigur că într’o țară căzută sub mizeria dictaturii, Securitatea nu trebuie să manifeste prea multă inteligență pentru a-și face ‘treaba’. Dar într’o societate flămânzită după democrație, îmi imaginam că acest scârbavnic mădular va recurge la oarece strategii mai greu de dibuit de omul de rând.

Dar n’a fost nevoie de așa ceva. Pentru că, sistemul drăcesc imaginat de Securitate în acele vremuri de ‘pace socială’ mai funcționează încă și azi. Și asta pentru că, aportul conștiințelor schilodite prin șantaj sau ademenire ticăloasă e mai eficient chiar decât al non-conștiințelor. Iar oamenii curați au simțit întotdeauna acest adevăr dureros de-a lungul întregii Istorie. Și ca dovadă, nici un ostaș roman dintre cei care l-au schingiuit pe Isus din Nazaret nu este pomenit prin vreo cronică, ci doar numele trădătorului Iuda, prototipul conștiinței schilodite de cine știe ce orgolii deșarte sau prin ce patimi smintite.

La fel cum există spirite ale binelui, precum Melhisedec, cel “fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții”, trebuie să existe și spirite ale răului. Acestea din urmă, firește, își duc menirea lor malefică spre a face răul pe față, ‘fără înșelăciune’, deschis, ‘tovărășește’. De aceea, nici nu sunt atât de mult de condamnat, ca în cazul obtuzilor soldați romani de care vorbeam. Ci mai de condamnat sunt iudele, care cu o dulce sărutare te trimit la o osândă nedreaptă. Iar regretul nostru cel mai intens se îndreaptă evident către acele iude desprinse din Biserică.

În cartea sa “Pigmei și uriași – file din istoria persecutării baptiștilor”, Daniel Mitrofan crede că o parte dintre cei care și-au turnat frații de credință la Securitate erau ... naivi: “... oameni care au fost păcăliți că fac bine și chiar nu și-au dat seama (!) de implicațiile morale și sociale pe care acțiunile lor le-ar putea avea. Aceștia nu au avut capacitatea de a distinge adevărul (!), au fost “duși de nas” și au crezut că persoana despre care au dat informații este un potențial pericol pentru binele obștei. Au fost mânați de sentimente de datorie, benevolență, patriotism (!), milă (!), conformitate naivă. În cazul baptiștilor, aceștia nu au dat informații compromițătoare, nu au interpretat informația, nu incriminau cu voia, ci doar colateral (!). Aceștia nu dădeau numele altora (de exemplu, al candidaților la botez), ci doar relatau conținutul prediciei și lucruri despre persoana lor. Mulți dintre păstorii bisericilor baptiste se încadrează aici (!). Majoritatea semnau declarații de colaborare și doreau doar “să se pună bine cu autoritățile” și să fie lăsați în pace (!).”

O, Doamne, câtă puritate sufletească trebuie să ai ca să scrii o asemenea descriere caracteriologică! Eu, unul, nu am cunoscut pe nimeni asemănător, în cadrul poporului român, acestui personaj, considerat tipic unei anumite categorii de turnători!

Românii, în comparație cu alte popoare, au poate multe lipsuri, în general, dar “inteligenta” e greu să crezi că le lipsește. Ei au înțeles mai repede decât oricine din Est cu ce se mănâncă comunismul și nu și-au făcut nici un fel de iluzii oneste în privința lui. Necazul românesc e însă altul. Și anume faptul că, descoperind falsitatea desăvârșită a comunismului, românii nu și-au creat un sistem de protecție eficient pentru a nu fi nevoiți să colaboreze cu el (nici măcar în interese strict umanitare), ci mai degrabă de

a-l izola, fără cartușe, dar cu fermitate spirituală.

Da, da, la noi au fost prea puțini fanatici de genul lui Savonarola, care să se jertfească pentru o idee, chiar discutabilă, dar nici nu a existat puritatea naivă a regelui Saul, care după mirungerea sa, continua să-și are singur ogorul. Adevărul e că, naivi am mai întâlnit în România Comunistă, dar nu în sensul celor descrise de Daniel Mitrofan. Nu e vorba de turnători, ci de cei care interpretau, cu bună credință poate, dar cu o serioasă lipsă de înțelepciune, Scripturile. Mai bine zis: într'un mod obtuz "legalist".

Să vă dau un exemplu pentru a fi mai concludent.

Aici, în Portland, OR, de unde scriu aceste rânduri, locuiește un bărbat pe care îl cunosc din copilăria mea. Omul acesta era însurat și avea doi copii mici. Și pentru că era prieten cu cine nu se cade ... băi, tovarăși (adică români din străinătate), s'a hotărât să emigreze în America. Dar pentru că avea un duh ce nu-i da 'pace', omul nostru nu sta la gura sobei, ci răspândea biblii (venite de-afară) cu nemiluita. Că Securitatea-l privea des, e lucru tare de'nțeles. Dar fie că avea o istețime ieșită din comun, fie că acționa sub o mână miraculoasă (sau poate amândouă), de vreo doi ani nu se dădea prins. Și mulți se bucurau de cărțile acelea legate atât de elegant, venite din altă lume și care te îmbiau la înțelepciune. Iar creștinismul dacă nu te îndeamnă la dragoste și înțelepciune parcă nu-i creștinism.

Dar iată că într'o bună zi, un pastor, destul de cunoscut în mica lume bucureșteană, și nu tocmai tinerel, îi calcă pragul și cu un aer foarte aferat îi cere să întreprindă orice demers posibil pentru a părăsi țara mai repede. Prietenul meu îl privește consternat. Ce s'a întâmplat oare!?

Încep un paragraf nou pentru că răspunsul e stupefiant și trebuie să se reliefeze:

"Am aflat că foarte curând are să mă 'calce' Securitatea. Și dacă are să mă întrebe despre tine și bibliile tale, voi fi nevoit să le spun adevărul, pentru că eu nu pot să mă'nțarc cu păcatul micuni!"

Îmi pare rău că trebuie să contrapun cazul pastorului mult prea "legalist" cu situația mea proprie. Dar pe asta o știu cel mai bine. Și eu am fost 'călcat' de Securitate, ca mulți alții. Desigur, nu atât de des ca pastorul de care vorbeam, și nici pe departe atât cât tatăl meu. Atunci când am fost întrebat despre mine, am cam spus adevărul, fiindcă nici nu prea aveam multe de tănuit. Dar când am fost încolțit cu privire la aproapele meu, am mințit din greu. Nu cu patimă. Ci doar cu dragoste peste Lege călcând. Și așa aș face-o oricând pentru aproapele meu.

Probabil că, pentru minciunile mele, voi avea o căsuță mai modestă în Împărăția Cerurilor. Pentru că, cu adevărat am călcat Legea. Dar, fie că face sacrificiul ăsta pentru a-mi ocroti aproapele!

Când Securitatea încolțea pe cineva din Biserică avea un clișeu verbal, care în gura ei suna ca o sminteală: Oricine să fie supus stăpânilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se împotrivesc stăpânirii, se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc, își vor lua osânda. Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei, deci, să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău. De aceea trebuie să fiți supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului. (Apostolul Pavel)

Și, într'adevăr, foarte mulți 'naivi' au cedat în fața unei asemenea argumentații, rupte din contextul general nou-testamental și chiar dacă această argumentație venea din gura unor anticriști. Dar s'or fi gândit ei oare că și Satana, când îl ispătea pe Domnul, cita tot

din Scripturi? Sau au cernut ei această afirmație a apostolului prin alta, tot a sa, adresată efesenilor: ... după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Cristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. Sau poate ar fi trebuit să-și aducă aminte ce le-au răspuns Apostolii Petru și Ioan celor din Sobor: Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu.

Nu, nu vă amăgiți singuri, dragilor turnători 'naivi', pentru că dregătoria cea mai înaltă a fost dată pentru totdeauna Fiului și nu, Securității. Iar dregătorii vremelnici sunt dați mai aspri sau mai blânzi, mai onești sau mai vicleni, în funcție de starea spirituală a fiecărui popor în momentul respectiv. Și nu trebuie să vă spun eu, dacă direct sau invers-proporțional.

Deși am cunoscut destui turnători veritabili în vremurile lor de deplină 'naivitate', m'am comportat și eu, ca mulți alții, cu destulă 'naivitate'. Căci conform tradițiilor comportamentale românești, nu ești un "om de omenie" dacă nu vorbești de morți numai de bine. Fiind fideli acestei preconcepții, noi am uitat însă că, Apostolul Petru, stâncă pe care Cristos și-a zidit Biserica, s'a dovedit a nu fi unchiar așa de bun-român într'o astfel de situație. Astfel, vorbind despre Trădător el spunea: Fraților, trebuia să se împlinescă Scriptura spusă de Duhul Sfânt mai înainte, prin gura lui David, despre Iuda, care a fost călăuză celor ce au prins pe Isus. El era din numărul nostru și era părtaș al aceleiași slujbe. Omul acesta a dobândit un ogor cu plata nelegiurii lui, a căzut cu capul în jos, a plesnit în două prin mijloc și i s-au vărsat toate măruntaiele. Lucrul acesta a ajuns așa de cunoscut de toți locuitorii din Ierusalim, încât ogorul acela a fost numit în limba lor: "Acheldama" adică: "Ogorul sângelui".

De asemenea, 'cumsecădenia' noastră tradițională românească ne împiedica să-i spunem turnătorului pe nume, deși cuvintele Evangheliei sună cam altfel: Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș.

Neascultând de aceste cuvinte și neducând în fața Bisericii pe turnători, noi am căzut în păcatul ... înmulțirii păcatului. Și asta s'a descoperit la CNSAS, atunci când s'a constatat că numărul turnătorilor a fost cu mult mai mare decât se aprecia printr'o logică elementară. Și, în consecință, și suferințele celor nevinovați s'au înmulțit grozav de mult.

Din păcate, foarte puțini au fost turnătorii din România care, muștrați fiind de conștiință, și-au mărturisit public păcatul trădării după 1990. Aproape îi numeri pe degetele de la mâinile unui singur om. Iar mărturisirile unora s'au dovedit a fi parțiale și puțin cam ... întârziate. CNSAS-ul a fost cel care a mai grăbit lucrurile și asta după exodul de dosare de la Serviciul Român de Informații către această instituție, prin inițiativa președintelui Băsescu.

CNSAS-ul a fost o instituție de cercetare științifică de tip istoric și nicidecum o instanță judecătorească. Ea nu dădea condamnări, ci numai verdicte de natură morală. Iar aspectele conținute în aceste verdicte erau cele pe care legile unei țări nu le pedepsesc, căci nu le consideră strict penale sau civile.

Dar, Doamne, e atât de greu la un popor majoritar sceptic ca al nostru să înțeleagă că

există vini pentru care omul nu trebuie băgat la închisoare sau să plătească amendă, dar care ar trebui, în deplină libertate, să-l facă să se căiască amarnic!

Istoria iudelor din cadrul Bisericii e destul de veche. O amploare deosebită a trădării a avut loc, de pildă, în timpul persecuției sistematice a creștinilor între anii 303 și 305 sub împăratul Dioclețian (c. 236-316), care a domnit de la 20 Noiembrie 284 la 1 Mai 305. El a inițiat un regim dictatorial, denumit de istorici “Dominated” (în opoziție cu regimul “Principate” instituit de Augustus). Iar persecuția de care vorbeam a mai durat cu intermitențe până în anul 311.

În acea perioadă foarte mulți creștini au cedat asprimii schingiuirilor fizice și morale și s’au dezis de credința lor. Mai mult chiar, numeroși episcopi și conducători de biserici au oferit autorităților păgâne scripturile lor sfinte pentru a fi arse în public.

După instalarea ca împărat a lui Constantin cel Mare și legalizarea creștinismului prin Edictul de la Milano, o parte dintre trădători s’au reîntors la credința lor, printre aceștia aflându-se chiar foști episcopi.

Cele mai multe biserici din Europa au arătat o atitudine de iertare automată și necondiționată față de trădători. Dar spre deosebire de acestea, bisericile din Africa au crezut de cuviință să pună anumite condiții trădătorilor pentru reprimirea lor în Biserică.

Prima condiție se referea la foștii creștini de rând, care pentru a fi reintegrați comunității ar fi trebuit să arate pentru o perioadă de vreme o căință sinceră pentru trădarea lor, mai înainte de a li se deschide ușa bisericii. În biserică ei mai trebuiau să treacă niște pași semnificativi, urmând ca, în final, “reprimitul” să aibă dreptul de a primi împărțășania.

A doua condiție se referea la clericii și episcopii trădători, cărora, chiar după căință, li se admitea dreptul de a predica, dar erau găsiți incapabili de a mai oferi credincioșilor trupul și sângele Domnului.

Această a doua condiție a făcut ca episcopii europeni să-i declare pe cei africani schismatici, deoarece, spuneau ei, validitatea oferirii trupului și sângelui Domnului este asigurată de sfințenia lui Dumnezeu și nu a preoților și episcopilor.

Împăratul Constantin a convocat un conciliu la Arles, în Gallia, la 314, care a dat câștig de cauză episcopilor europeni. Iar pentru că, episcopii africani conduși de Donatus II Magnus (315-355; exilat în 347) s’au opus implicării împăratului în conducerea Bisericii, acesta (primul împărat creștin) a trimis, între 317 și 321, trupele sale ca să-i prăpădească.

Această prigonire a mai durat încă destul de mult, nu fără conflicte sângeroase. Iar ca o culme a încheștării acestor principii, în 409, un african (!), Marcellinus de Carthage, secretar de stat al împăratului Honorius, a declarat bisericile donatiste eretice și a ordonat închiderea lor. Prigoana aceasta ‘creștină’ a fost atât de violentă încât l-a făcut chiar pe catolicul Sfânt Augustin să protesteze la Roma.

Donatiștii au supraviețuit cuceririi vandale din Nordul Africii și chiar recuceririi bizantine de sub Justinian I. Dar nu se știe cum s’a terminat aceasă tristă istorie bisericească (și nu prea) după apariția potopului islamic din acea zonă.

De unde se vede că, intransigența și dorința de puritate n’au avut niciodată prea mare câștig de cauză în Biserica Oficială.

Și “este foarte interesant faptul că Dante, în a sa Divina Comedie, îi așează pe trădători pe cea din urmă treaptă a Iadului. Acest fel de oameni este disprețuit până și acolo. Și cei care practică acest viciu ar trebui să nu uite că, întotdeauna cei care îi folosesc îi disprețuiesc de fapt”. (Otniel-Laurean Vereș din “Pigmei și uriași”)

Eroi sunt puțini în lumea noastră. Ei constituie aproape o excepție. Și atunci, cum să

învinuiești un om că a trădat din lipsă de eroism? E nefiresc să ceri ceva care nu ți s'a dat, nu-i așa?

Și totuși, în Cartea Apocalipsei, Cristos se adresează Bisericii astfel: "S-a isprăvit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din isvorul apei vieții. Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeuul lui și el va fi fiul Meu. Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua".

Cum se împacă aceste lucruri?

Termenul grecesc referitor la "frică" mai apare ca atare doar de două ori în evanghelii, astfel: El le-a zis: "De ce vă este frică, puțin credincioșilor?" Apoi s-a sculat, a certat vânturile și marea și s-a făcut o liniște mare. (Matei) și apoi le-a zis: "Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?" (Marcu).

În ambele cazuri, "frica" este echivalentă cu "lipsa de credință".

CNSAS-ul a dispărut. Sau chiar dacă nu, el nu va mai fi niciodată ceea ce-a fost. Știe Satana cum să apere lipsa de credință.

PS. Stimați cititori, pe coletele de RT din numărul trecut adresate bisericilor noastre s'a aflat un apel de a comunica redacției date privitoare la distribuție. Nu suntem bogați și am vrea să facem o optimizare a acesteia. Of, Doamne, cum era și firesc la noi, comunicarea șade în umbra desbaterilor furtunoase. Totuși, noi vrem să facem acest exercițiu spre binele nostru, al tuturor, într'o țară a celei mai respectate comunicări între oameni și a lipsei valahicului principiu "las' că nu moare el dacă nu-l sunăm noi!" Nu purtăm ranchiună nimănui dacă totuși nu răspunde apelului nostru, dar vom considera imediat absența comunicării drept o 'aluzie fină' de genul "nu vă mai obosiți să ne trimiteți ..."

Totodată, suntem adânc impresionați de sprijinul bănesc primit de la Biserica Baptistă Română din Beaveron, OR (Pastor Eusebiu Rusu). Din câte știu, această biserică nu are nici un milionar printre membrii ei. Dumnezeu să-i binecuvânteze!

Cercetați totul, și luați ce este bun. Romanian Times, All rights reserved, Portland Oregon 2007